

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1626

Cap. I. Duplex ingressus in Religionem, alter ad Probationem, alter per tria
vota: & quænam vterque complectatur

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45802](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45802)

TRACTATUS V.

DE INGRESSU IN
RELIGIONEM, TYRONVM
EDVCATIONE, EORVM TENTATIO-
NIBVS, AC PROBATIONIBVS; ET MODO
AC RATIONE VOTA, ET PROFES-
sionem emittendi.

CAPVT I.

DVPLEX INGRESSVS IN RELIGIONEM, ALTER
ad Probationem, alter per tria vota: & quamvis uterque
complectatur.

VM STATVS RELIGIONIS ADEO SIT EXCELSVS, difficilis,
ac perpetuus, vt haecenus vidimus: statuit Ecclesia sancta: ne,
vocaui à Deo ad eum suscipiendum, statim, & quasi primo
ipso aditu ingressi, perpetuò in eo absque alijs probationibus
& circumstantijs permaneat; sed cum matura deliberatione &
prudencia duplicem faciant ingressum: primum quasi ad probationem, indu-
centes habitum Religionis: vt faciunt Tyrones, siue Nouitij; tum, vt ipsi-
met probent, & per aliquod tempus experiantur onus, quod suscipere cogi-
tant: tum, vt ipsa Religio probet, & exactius eum agnoscat, quem est admis-
sura. Et cum vtrique parti erit in illo temporis spatio satisfactum; fiat alter
ingressus, qui sit futurus perpetuus: quo alligatur, qui primum fecit ingres-
sum, tribus substantialibus votis; *Pauertatis, Castitatis, & Obedientia*; in qui-
bus Religionis essentiam consistere, superius diximus. Ac proinde hæc vo-
ta sunt ianua, ad verè ac perfectè Religionem ingrediendam: & eadem con-
stituant Christianum in statu religioso: sicut Baptismus est prima porta, qua
intratur in Ecclesiam; & qui ingreditur, verè suscipit statum Christiani. Et
quemadmodum Catechumeni, etiamsi omnia credant, quæ fides docet; &
sponte sua custodiant omnes eius leges: non tamen sunt adhuc veri Christi-
ani, donec baptizentur: per Baptismum autem fiunt membra corporis mystici
Ecclesie Catholice: Ita, inquam, Nouitij, licet habitum Religionis gestent,
eiusque Regulas omnes obseruent: non tamen sunt perfectè religiosi: sed id
agunt, & in via versantur, vt tales sint: & tunc demum tales erunt, cum Vota
prædicta fecerint, aut Professionem: quibus incorporantur aut immittun-

Duplex re-
ligionis in-
gressus.
Primus ad
probatio-
nem.

tur in mysticum Religionis illius corpus: Et tunc plenè censetur completus ingressus in eam. Dixi: per vota, aut Professionem: eò quòd à pluribus summis Pontificibus declaratum sit, eos, qui in societate Iesu, post elapsos annos probationis vota ediderint, etiã si illa non sint solennia esse verè Religiosos & inhabiles ad matrimoniũ contrahendũ, quamdiu prædictis votis sunt obstricti: quamvis eisdẽ super sit tertius perfectior ingressus per professionem solennẽ: vt ex eorundem Pontificũ Bullis & Constitutionibus colligitur.

SED vt ad ea, quæ proposuimus, tenertamur: qui à Deo ad Religionem vocatur, voluntque diuinæ vocationi acquiescere: virumque hunc ingressum ad diuine suo debent procurare, petentes eos à Prælati, ad quos spectat admittere: vtentes verbis illis Dauidicis: *a aperite mihi portas iustitiæ, ut ingressus eas confitebor Domino: hac porta Domini, iusti mirabuntur in eam.* Portæ iustitiæ in secundo tomo est dictum) sunt præcipua media, quæ Deus Dominus in sua Ecclesia constituit, ad perfectam Sanctitatem obtinendam. Quarum potissimum, est ipsa Religio, eiusque tria vota: quæ sunt portæ perfectionis Evangelicæ. Et quamvis Dauid primùm *portas* appellauerit, significans esse multas: postea tamẽ dixit *portam*, propter vnionem inter se, quæ vnum statum Religionis efficiunt. Has portas Prælati Religionum præcipuum primùm secularibus, cum eos habitu suæ Religionis induunt, & demum ter Nouitijs, elapso tẽpore probationis, cum eos ad emittenda vota, & professionem admittunt. Ad ipsos tamen vocatos à Deo, spectat, instanter petere, vt sibi aperiantur, desiderantibus per eas ingredi, ad Deum perpetuo seruandum, suamque vitam totam in eius obsequio expendendã; non querendo quicquid, sed valde eminenter. Ided enim Dauid addidit: *iusti mirabuntur in eam.* quamvis enim, antequam ingrediantur sint iusti: cupiunt tamen ingredi Religionem, vt iustificentur & sanctificentur adhuc. Est enim in hoc ipso Religio quasi templum illud, quod vidit Ezechiel: & habebat tres portas ingrediendum atrium exterius; & vnã præterea pro ingressu ad partem interiorẽ. & eum Angelus b *metiretur* distantiam ab alijs *portis ad hanc*, quæ niti esse *centum cubitorum*. Hunc in modum dicere licet: Religionem in primo suo ingressu, (qui spectat ad Tyrones) habere tres portas, tres scilicet generuas & nobiles renunciaciones, quas facere constituunt, vt vocationi diuinæ obediatur: quibus inniti debent, vt mox videbimus, tria vota: & quæ ea emittunt, ingrediantur per interiorẽ Religionis portam: per quem ingressum vniantur intimè sum ipsa. Sed inter primum & secundum ingressum est mensura centum cubitorum, qui numerus (vt ait S. Gregorius) perfectus: vt significetur iter perfectionis, quod conficere debet à tẽpore quo Deus illos ad Religionem vocat, donec in eam per vota emittenda ingrediantur: magnum ostendentes animum peccatisque robustam in his quatuor

a Psal. 117.

19.

Tract. 1. c. 4.

b Ezech.

10. 23.

Hom. 18. in

Ezech.

rebus. *Primum*, vt omnibus tentationibus Damonis, mundi carnis, qui-
 bus eos conantur auertere, ne diuine uocationi acquiescant, nec faciant pri-
 mi ingressum in Religionem; aut, si ingredientur, ne in ea perseuerent, nec
 ad secundum petueniant. His inquam tentationibus fortiter se opponant,
 resistent: licet eadem durent etiam post Professionem, & usq; ad finē vite.
 Et quoniam etiam ipsi Prælati uocatos tentant, vārijsq; modis probant, &
 exercent petentes Habitum, antequam illū dent; & multò ampliùs, postquā
 dederunt, toto tempore tyrocinijs, antequam ad secundum ingressum & Pro-
 fessionem eos admittant: debent ipsi magnam animi fortitudinem ac fide-
 litatem in his omnibus probationibus ostendere: vt fructum & utilitatem
 ex eis, sicut ex prioribus capiant. Et hinc tertium illud oritur, in quo debet
 valde elucere; vt magno feruore ea omnia exerceant, quæ ad triū votorum,
 & regularum obseruationem spectant: ad quæ postea se obligabunt. Hæc
 etenim potissima omnium probatio. Hanc ultimò sequitur ipsa votorum
 emissio quam in tanta excellentia & perfectione facient, quantam excellens
 uero oblatio iure suo exigit.

QUATVOR hæc res erunt tractatus huius argumentum, eo ordine quo
 sunt positæ. *Prima* igitur initium faciēs: eius figura, & quasi ad viuum i-
 mago præcessit in colloquio, quod Moyses & Aaron, nomine totius populi
 Hebraei, habuerunt cum Pharaone, & eius ministris, à quo captius teneba-
 tur grauiusq; premebatur cōficiendis lateribus. *Primum* autem, quod Pha-
 raoni dixerant, fuit: *Deus Hebraorum vocauit nos, vt eamus iter triū dierū in
 solitudinem, & sacrificemus Domino Deo nostro: ne forte accidat nobis pestis, aut
 pluuia.* Hæc ratio est & idea quædā supernæ uocationis, qua Dominus no-
 strus electos suos inuitat, ad deserendum mundum, per Ægyptum significatū
 in quo Damon tanquam alter Pharaon, vult illos terrenis operibus semper
 occupari. Deus verò; cū eos uocat, inspirat, vt accedat ad sacræ Religionis
 solitudinem, in qua offerant sacrificia & holocausta trium votorum: post-
 quam trium dierum iter confecerint, facientes in fine eorum tres stationes.
 quemadmodum Hebræi fecerunt, cum exiuerunt ex Ægypto. Quæ statio-
 nes ob oculos nobis proponunt tres insignes renunciationes, quas faciunt,
 qui Religionem ingrediuntur: sunt quæ materia trium votorum, quæ ad fi-
 nem tyrocinijs offerunt.

Primi diei iter est renunciatio omnium personarum huius mundi, quas
 valde diligunt & magni faciunt: quales sunt parentes, fratres, cognati, & ami-
 ci; Renunciatio item iuris habendi eas personas, quæ mutuo valde tenerè se
 diligunt, quales sunt cōiuges & filij: vt liceat ipsis in perpetua castitate uiue-
 re, exentes radicatos ex corde inordinatum ad huiusmodi personas affectū
 & mortificando omnem carnis & sensuum amorem erga eas. Id enim Deus

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.

*c Exod. 5. 3.
 & 6. 18.
 Deus ele-
 ctos inui-
 tat.*

d Gen. 12. 1.
Psal. 4. 11.
c Hebr. 7. 3.

iubet nos facere, cum dicit, sicut Abrahamo: *egredere de terra tua, & de cognitione tua, & de domo patris tui; & veni in terram, quam monstrauero tibi.* Illud Psalmi: *e audi filia, & vide, & inclina aurem tuam: & obliuiscere populum tuum, & domum patris tui. Et concupiscet Rex decorem tuum:* persuadentes tibi Religiosum (vt Sanctus Bernardus ait) debere esse sicut Melchisedech, de quo dixit Apostolus, quod fuerit *e sine Patre, sine matre, sine genealogia:* consequenter neque uxorem habuit, neque filios, neque cognatos in mundo non quod verè non habuerit parentes & genealogiam; sed quòd nulla fuerit mentio, aut memoria, quasi nihil horum habuerit: ita igitur Religiosus etsi parentes habeat, fratres & cognatos: ita tamen constitutus esse debet atque si nihil horum haberet: eò quòd ex toto corde suo eorum obliuiscatur. Sed in hoc itinere magnæ angustie & anxietates tolerantur. Nam propter populum hæsit in *Ramesse*, quæ teste S. Hieronymo, erat ciuitas quorundam finibus Ægypti: quo receperant hebrei, vt citius fugerent: & ipsa vox significat commotionem turbatam, siue amaritudinem; ad insinuandam horrendam turbationem & amaritudinem, quæ oritur in corde, cum de hæc renunciatio facienda. Nam quemadmodum homo in morte corporis grauius fert, delerere cognatos, & amicos, & quos tenerè amat: ita in civili morte plurimum sentit hoc diuortium; gravesque sunt fluctus cogitationum, & sensuum spirituum oppugnantium, ac turbantium: donec diuina gratia adferat illi quietem, edito voto perpetuæ castitatis in vita à seculis separata. Idem etiam prædixisse videtur ipsa vox *Ramesse*, quæ simul significat tonitruum gaudij: eò quòd hæc renunciatio instar tonitruum initio retrocedat; sed postea magnum adferat gaudium; iuxta illud Saluatoris nostri: *gmulier cum parit, tristitiam habet: quia venit hora eius: cum autem peperit parum iam non meminit pressuræ, propter gaudium: quia natus est homo in mundum.* Ita qui vera & firma desideria, Christo Domino seruiendi, concepit: cum operere sunt præstanda, quasi partus doloribus cruciatur: sed quòd à suis illudis recedat, & omnem erga eos affectum deponat: sed statim atque conseruenter exequitur, ingenti afficitur gaudio: quasi nouus homo natus in mundo, in Christo renouatus, qui nouam instruat vitam, ipsius Christi vitæ similem.

f Exod. 12.
37.

Epist. ad
Pabiol. de
4. mansio-
nib.
vide in to-
mo. 1. Tract.
2. 62.

g Ioan. 16. 21

2.
h Exod. 12.
37.
S. Bernar.
Sermo. 9. de
Resurrect.
1. Timet
6. 8.

SECVNDI diei iter & progressio, quàm diuina vocatio inspirat, est nunciatio rerum omnium temporalium, quas in mundo habebamus; & iurisque eas recipiendi: vt possimus viuere in perpetua paupertate, non habentes domos, non agros, non possessiones; nec rem vllam, quæ nostra propria dici possit. Et tunc transitur cum Hebræis ad secundam stationem in *Sochoth*, quæ vox significat tentoria peregrinantium: sors enim & tentoria Religiosorum, est quasi iter agentium & peregrinorum: qui neque habent

neque in itinere quaerunt bona stabilia; sed, vt Apostolus dixit: *i habentes a-*
limenta & quibus regantur, his contenti sunt; perguntque in suo itinere absque
 illa mora per semitam Euangelicorum consiliorum, vsque ad ipsam æter-
 nam vitam, quæ est vera ipsorum patria. Quod si domum aliquam aut a-
 gros in hoc mundo habent, id illis est tanquam tentorium iter agentium,
 aut peregrinorum hospitium in quibus non hærent, nisi tanquam in transi-
 tu; & quamdiu præscribit obedientia: ideoque statim atque ipsa iubet, vt aliò
 se transferant, locum illum relinquunt. Nominatim autem Tyrones sunt:
 quasi peregrini in aliena terra: nam neque in mundo sunt, quem iam deseru-
 erunt; neque in Religione, cui necdum sunt per vota incorporati: sed per-
 gunt, vt Religionem ingrediantur, quæ est terra; quam Deus eis monstrauit.
 Et quemadmodum qui semper vixit in sua patria multo populo refecta;
 cum inde exit solus, & incipit per locum aliquem desertum ambulare. Sen-
 tit naturaliter tristitiam & affligitur, quòd se videat solum pauperem, & e-
 genum rerum, quas prius in magna copia habebat; & quòd cum ignotis
 hominibus sibi sit agendum: ita qui discedit ex sæculo, in quo omnia relin-
 quit, valde oppugnatur fluctibus tristitiæ ac desolationis, ob defectus rerum,
 quos sustinet corpus; & propter solitudinem, & auersionem quam noua vi-
 uendi ratio ei adfert: sed è vestigio diuinæ vocationis accedit gratia, vt con-
 soleatur tristem, ostendens ei, sicut Patriarchæ *Jacob* soli, ac egeno in medio
 solitudinis, regnum ipsum Dei: vt supra retulimus. Et sic tristitia vertitur in
 gaudium; solitudo in iucundam societatem & regio incognita in patriam
 propriam.

HINC TRANSITVS sit ad iter tertij diei, renunciationem scilicet
 sui ipsius, propriæ libertatis, voluntatis, & iudicij: qua seipsum his
 omnibus spoliatur, vt perfectius impleat Dei voluntatem; viuatque in perpe-
 tua Obedientia eorum, quos ipse suo loco constituit. Et hæc est præstan-
 tissima renunctio, qua peruenitur, sicut Hebræi, in *Etham*: quæ erat
 in *excelsis* *simbus solitudinis*, & significat: *immaculatus seu perfectus ero*. Hac
 quæ renunctio facta, & accedente obedientia, plena obtinetur perfe-
 ctio Evangelica; ad quam diuina dirigit Vocatio: Nam non dicit: *sum per-*
fectus; sed *ero*: non enim propterea est perfectionem consecutus, sed
 efficax tantum est propositum dandi operam, vt consequatur: cum,
 quod in se est, fecerit, quod opus erat, ad emittenda tria vota. ex
 quo incipit obligatio, perfectionem procurandi. Sed quia *Etham*
 (teste Sancto Hieronymo) etiam significat fortitudinem, & perfectio-
 nem: insinuat magna opus esse animi fortitudine, vt ad stationem
 illam perueniatur: eò quòd terribiles sint hostes oppugnantes eos:
 qui ex *Egypto* exire volunt, & hanc trium dierum viam perage-

te, vt

Genes. 18.
 10. Et 13.
 10.

3.

Exod. 13.
 20.
 Vide Ribe-
 ram in id
 Osee. 6. 46.
 Post duos
 dies. viuisi-
 sabus nos.

re. vt statim apparebit ex ijs quæ fecit Pharao vt Hebræorum exitum impedit.

MVLTVM verò refert, aduertere: quod quemadmodum Hebræi nec sapientiam, nec fortitudinem per se ipsos habuissent, ad exequendum quæ vocatio diuina præscribebat; nec potuissent ex Ægypto exire nec Pharaonis resistere furori, nec trium illorum dierum iter ad solitudinem adimplere, nisi Moyse & Aaron eius frater duces eorum fuissent; qui pro eis loquerentur, qui eis consulerent, quæ facere deberent; qui consolarentur in difficultatibus ac periculis animos eis facerent; & in reliquis omnibus rebus eis auxilio essent. Ita etiam, qui à Deo sunt ad Religionem vocati, non debent sibi tantum tribuere, quod per se ipsos omnia implere possint, quæ vocatio Diuina eis inspirat, & committit: nec soli fortitudinem habebunt, ad resistendum horrendis impugnationibus ac difficultatibus occursum ipsa executione: nisi ab aliquo spirituali Patre adiuuentur, & quasi ab illius Duce dirigantur, & excitentur in totius itineris progressu. Ante ingressum quidem ingressum vti debent opera sui Confessarij; aut eius, per quem illi illos vocauit: Post ipsum verò in Religionem ingressum, habet Deus in se fratres duos, Moysen & Aaron, Ducum officio fungentes: Prælatum scilicet, qui est proprius pastor, per Moysen significatus; & Tyronum Magistrum, aut Confessarium, aut is, cui ex officio incumbit cura rerum spiritualium: quibus significatur per sacerdotem Aaron. nam vterque valde inter se coniuncti animo conformes vigilant & attendunt gubernationi, profectui, & perfectioni eorum, qui sunt sibi commissi; & Nouitiorum nominatim, qui sunt planta teneriores: ideoque magis indigentes adiutore. Qui propterea ad illi illos Duces ac directores in omnibus suis pressuris debent meritò recurrere: vt ipsi in quibuscunque tentationibus adsint, bene consulant, & in terroribus ac timoribus animos addant, & consolentur; ac in omnibus operibus & exercitationibus eos dirigant: & ipsi eorum directionem in omnibus prædictis vitæ perfectæ itineribus promptè sequantur, donec ad eius finem pertingant, seruantes omnia monita, quæ de his omnibus rebus in sequentibus capitulis tradentur.

Vide Tomo
1. traç. 2. c.
p. 5. Tract.
3. c. 8.
In religio
ne duo sunt
Duces.

